

Arrest

nr. 225 348 van 29 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 maart 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekster en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verweerder.

Gezien het arrest met nr. 225 014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 augustus 2019 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2019 is verzoekster het voorwerp van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens illegaal verblijf.

Op 26 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten;

Naam: O., Voornaam: J. Geboortedatum: (...)1968 Nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene verklaart zeen relatie te hebben met een Belgische man (M. B.). Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische man voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als haar partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.”

Naar aanleiding van een politiecontrole op 9 augustus 2019, nam de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster op 14 augustus 2019 een verzoekschrift in bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrestnr. 225 013 van 19 augustus 2019 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Op 14 augustus 2019 dient verzoekster eveneens een verzoekschrift in bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 26 maart 2019 (bijlage 13). Bij arrestnr. 225 014 van 19 augustus 2019 wordt de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert in het enige middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Ter adstrueren van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op een erkend huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “gezinsleven” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal

factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Er wordt opgemerkt dat het samenwonen een belangrijk element kan zijn maar niet determinerend is, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).

Verzoekende partij en haar partner, de heer M. B., van Belgische nationaliteit, geboren op 16 juli 1959 te Hoogstraten (België), R.R. 59071622796 (stuk 2), leerden elkaar meer dan 5 jaar geleden kennen en vormen reeds enige tijd een hecht koppel. Verzoekende partij heeft haar relatie met de heer B. onmiddellijk vermeld.

Toch liet verwerende partij na enig onderzoek te voeren naar de relatie met de Belgische partner van verzoekster. In de bestreden beslissing staat hierover enkel het volgende vermeld: "Betrokkene verklaart een relatie te hebben met een Belgische man (M. B.). Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische man voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als haar partner, wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene."

Aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid hiervan kan in casu niet getwijfeld worden.

Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven of diende dit minstens te zijn, gelet op het feit dat verzoekende partij haar relatie duidelijk vermeld heeft en dit ook zo beschreven wordt in de bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet aangetoond heeft dat haar relatie met haar partner voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Dit is niet te wijten aan verzoekster, maar wel aan verwerende partij die verzoekster de kans niet gaf om bewijzen over haar hechte relatie toe te voegen.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat verzoekster en haar partner wisten dat het gezinsleven in België precair was. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat zij een hecht koppel vormen en het feit dat deze relatie een gezinsleven uitmaakt onder artikel 8 EVRM.

Verwerende partij echter deed totaal geen onderzoek naar het gezinsleven tussen verzoekende partij en haar partner en gaf verzoekende partij geen mogelijkheid om aan te tonen dat haar relatie voldoende hecht is om beschermd te worden onder artikel 8 EVRM.

In casu gebeurde er dan ook geen billijke afweging van de verschillende elementen. De bestreden beslissing voert namelijk geen onderzoek en maakt dus ook geen enkele afweging op basis van artikel 8 EVRM.

Indien verwerende partij de verschillende elementen wel tegenover elkaar had afgewogen, had ze rekening moeten houden met het feit dat het gezinsleven verbroken wordt indien verzoekster moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Er zijn in casu namelijk serieuze hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten in Nigeria. Zo kan men moeilijk verwachten van de partner van verzoekster, die de Belgische nationaliteit heeft en hier geboren en getogen is, met verzoekende partij naar Nigeria zou verhuizen om daar het gezinsleven verder te zetten.

Ook hier hield verwerende partij totaal geen rekening mee. Verwerende partij liet na om te onderzoeken of het gezinsleven verbroken zou worden indien verzoekende partij moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Verwerende partij moest echter een zorgvuldig en volledig onderzoek voeren. Hoger werd aangetoond dat dit onderzoek helemaal niet gevoerd werd door verwerende partij.

Verwerende heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door geen rekening te houden met het gezinsleven van verzoekende partij en haar partner.

Omwille van het bovenstaande schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht. Verwerende partij had rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoekende partij en haar partner.

Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal dan ook een serieuze inbreuk vormen op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM van verzoekende partij en haar partner."

2.2 Wat de formele motiveringsplicht betreft, voorzien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de vreemdelingenwet legt op dat de administratieve beslissing met redenen wordt omkleed. Verzoekster wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel. Zij kreeg geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend. Artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet wordt toegepast, omdat er een risico op onderduiken bestaat dat steunt op artikel 1, § 2, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Deze vaststellingen worden niet betwist, noch weerlegd. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, kunnen de juridische en feitelijke gegevens eenvoudig worden gelezen in de bestreden beslissing die hebben geleid tot deze beslissing.

Zij voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden beslissing heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de beschikbare feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat met kennis van zaken kan worden beslist.

Verzoekster betoogt dat zij haar partner, de heer M.B., van Belgische nationaliteit, meer dan 5 jaar geleden leerde kennen en dat zij reeds enige tijd een hecht koppel vormen. Verweerder was op de hoogte van haar gezinsleven aangezien zij haar relatie duidelijk heeft vermeld. Verzoekster meent dat haar relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- of gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Een eenvoudige lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leert dat verweerder bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met verzoeksters voorgehouden relatie met de heer M.B. Verweerder wijst erop dat hiermee niet is aangetoond dat de relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Zowel verzoekster als haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekster.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘*gezin*’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk, maar ook andere *de facto*-gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele *de facto*-partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht, als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “*gezinsleven*” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘*gezinsleven*’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Verzoekster, die een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg op 26 maart 2019, werd bij het indienen van het beroep tegen die beslissing bijgestaan door haar advocaat die vertrouwd is met het vreemdelingenrecht. De Raad houdt er in die optiek aan om erop te wijzen dat zij geen enkele verblijfsaanvraag indiende. Naast een kopie van de identiteitskaart van de heer M.B. legt verzoekster geen enkel stuk voor waaruit de duur en de eventuele hechtheid van de relatie blijken.

In casu heeft verzoekster de mogelijkheid gehad het effectief beleefd en duurzaam karakter van haar relatie met alle volgens haar nuttige gegevens en stukken aan te tonen voor het bestuur, maar heeft zij dit nagelaten in het kader van enige verblijfsprocedure. Op basis van de beschikbare informatie oordeelde verweerder dat verzoekster er niet in slaagde enig bewijs te leveren waarmee verzoekster de hechtheid van de relatie kon aantonen. Samen met het verzoekschrift worden thans evenmin stukken

voorgelegd waaruit blijkt dat zij elkaar reeds een aantal jaren kennen en beperkt verzoekster haar betoog tot een loutere verklaring. *In casu* overtuigt verzoekster aldus niet dat er sprake is van een hechte, effectief beleefde en standvastige relatie die als gezinsleven onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Met de loutere verklaring dat zij haar partner meer dan 5 jaar geleden leerde kennen en dat zij reeds enige tijd een hecht koppel vormen, toont verzoekster op onvoldoende concrete wijze aan dat er ook sprake is van een standvastige en duurzame partnerrelatie. De kopie van het identiteitsdocument van de heer M.B. is onvoldoende om hier anders over te oordelen. Er zijn ook geen gezamenlijke kinderen. Verzoekster toont aldus geen beschermenswaardig gezinsleven aan.

Verzoekster betoogt dat zij haar voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Haar partner is geboren en getogen in België en men kan niet verwachten dat hij met haar zou verhuizen naar Nigeria.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster en haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekster. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verder gezet. Geheel ten overvloede wordt nog opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de heer M.B. in de onmogelijkheid zou zijn om haar gedurende de periode van (tijdelijke) scheiding te bezoeken of via moderne communicatietechnologieën contact te onderhouden.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat enig concreet gegeven niet in de belangenafweging is betrokken door verweerder. Zij toont met haar betoog niet aan dat de gemaakte belangenafweging kennelijk onredelijk is. De schending van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN